

SIK SÁNDOR

1889 -- 1963

Most születésének 80. évfordulóján emlékezünk reá. A század legjelentősebb vallásos szellemű lírikusa volt. A piarista rend hűséges fiaként olyan költő, akinek költészetéből - és papi, közéleti szerepléséből - nem hiányzott a dogmák fölé emelkedett szabad szellem, a modern társadalom szociális problémáinak megértése. S ezt a szabad szellemet csak részben ápolta benne a piarista rend, ahova gyerekefjével lépett be, csírát a család oltotta belé, a Sik-család, ahonnan nemcsak egyházfő került ki, hanem kommunista író-politikus is: Sik Endre.

A fiatal piarista a budapesti egyetemen előbb tanári, majd bölcsészdoktori oklevelet szerzett. 1911-ben Vácott, a rend ottani középiskolájában kezdte meg tanári pályáját. Ekkor már közreadta első verskötetét ("Szembe a nappal"), amely új színt, új hangot jelentett a magyarországi katolikus költészetben. Néhány év múlva fölkerült Budapestre, a rend ottani gimnáziumában tanított, miközben egyre értékesebb verskötetekkel, tanulmányokkal, színművekkel gyarapította a magyar irodalmat. Tanári és irodalmi munkásságával olyan rangot szerzett, hogy 1930-ban rábízták a szegedi egyetemen az újabbkori magyar irodalom tanszékének vezetését. Tíz évig tanított Szegeden, sok olyan tanítványt bocsájtván szárnyra, akik később a haladó népi reformmozgalmakban játszottak vezető szerepet. A költészet szeretete, csábító szelleme fűzte szorosra Radnóti Miklóssal való barátságát, akinek mindvégig őszinte tisztelője és mentora volt. Sik Sándor nem ott kereste a megbecsülést, ahonnan hivatalosan megkapta: a Kisfaludy és a Petőfi Társaságtól, amelyek még 1923-ban kaput nyitottak előtte. Sokkal közelebb állt a szívéhez az a haladásban-hívó, neokatolikus szellemű mozgalom, amelynek irodalmi képviselői közül többen a náci barbárság elleni tiltakozásban is kemény helytállást tanusítottak. A tiltakozásból különben ő sem maradt ki. S ezt a szilárd emberi magatartást honorálta az 1945 utáni kormányzat, amikor 1946-ban az Országos Köznevelésügyi Tanács ügyvezető elnökévé nevezte ki, 1948-ban pedig Kossuth-díjjal jutalmazta. Mindez nem akasztotta meg papi pályafutását sem: 1948-ban a piarista rend magyarországi tartományfőnöke lett. S irodalmi munkásságát is tovább folytatta: szerkesztette a Vigilia katolikus irodalmi folyóiratot, 1959-ben pedig közreadta új verseit "Tizenhét csillagu korona" címmel. Posztumusz kötete ("Áldás") 1964-ben, a halála utáni évben került az olvasók kezébe.

A katolikus egyház, mint kiváló egyházi szónokot, a magyar irodalomtörténet pedig költői rangja mellett, mint nagyszerű műfordítót is számon tartja.